

BULVÁR

Több mint ezer kilométert gyalogolt a szegedi ápolónő + FOTÓK

Ez a tartalom archív! A cikkben szereplő információk a megjelenés óta megváltozhattak.

Megjelent: 2017.05.18. 14:28

Szerző: **Megyeri József**

 Megosztás 0

A szegedi Óze Erzsébet nagy elhatározásra jutott tavasszal: elindult az Országos Kékkör Túraútvonalon. Az ápolónő maga sem gondolta, hogy milyen csodálatos helyeken jár majd. Természetesen a városát sem felejtette el, ugyanis egy pár szegedi papucsot is magával vitt a hosszú útra.

„Az elmém kiürítésének legjobb módja, ha a természetben lehetek” – ezt válaszolta hírportálunknak *Óze Erzsébet*, amikor arról kérdeztük, hogy miért indult el a 2550 kilométer hosszú Országos Kékkör Túraútvonalon. Elmondása szerint minden fejben dőlt el, olyannyira, hogy fel sem mérte, milyen veszélyekkel járhat a magányos vándorlás. „Még azt is elfelejtettem, hogy mennyire félek a kutyáktól, holott gondolhattam volna, hogy az alföldi tanyáknál rengeteggel találkozom” – mesélte az SZTE Aneszteziológiai és Intenzív Terápiás Intézetének ápolónője, aki 30 éve dolgozik munkahelyén. A kerek évforduló is a túra megtételére ösztönözte.

Erzsébethez eddig sem állt távol a hosszú gyaloglás és a természet közelsége. Már kiskorában kialakult a séta és a környezeti értékek szeretete a tájfutás által, ami később a családi

FRIS

kirándulások és a teljesítménytúrák által elmélyült. Éppen ezért a kéktúra során több helyszín ismerős volt.

A szegedi hölgy Sándorfalváról indult el az első nagyhátizsákos túrájára. „Nem a kilométerek határozták meg az utam, hanem a tájak szépségei. Mindig aszerint mentem tovább másnap, ahogy szállást tudtam foglalni. Mesés helyekre jutottam el az Alföldön és az Északi-középhegységben, a civilizációtól távol, ahol az új helyek felfedezése, a különböző állatfajok látványa és a madárcsicsergés adott erőt a további folytatáshoz” – avatott be a részletekbe.

Az úton azonban kellemetlenségek is adódtak. Erzsébet sokszor még délben sem tudta, este hol alszik, és bizony többször volt, hogy zacskós leves lett a vacsorája. A kisteleplülések üzleteiben mindig reggel kellett megvásárolnia az élelmét, mivel később már minden elfogyott, vagy bezárt. Sőt, volt, ahol feliratkozás után lehetett kenyérhez jutni. Mindehhez hozzá kellett szokni.

Lelkileg is sokszor nehéz volt, valamint gyakran lábfájással küzdött. „Ha célja van az embernek, hozzáedzódik” – vallja. Végül a huszonharmadik napon, húsvét vasárnapján, több mint ezer kilométer után a Pest megyei Nagymarosnál döntött úgy, hogy nem megy tovább. „Segítségre volt szüksége a lányaimnak és az unokámnak, amelyet nem halaszthattam el, mellettük volt a helyem. Fantasztikus élményekkel gazdagodtam, sok tapasztalatot szereztem így is” – indokolta hazajövetelét.

Az ápolónő természetesen ezután sem hagyta fel a teljesítménytúrákkal, és befejezi az útvonalat a későbbiekben. Ezt azonban egyedül csak úgy vállalja, ha lesz segítőtje a rendszeres étkezés és szállás biztosításában.

Erzsébet az út során különböző néprajzi tájegységek hímzéseivel, csipkéivel és szőttéseivel ismerkedett meg. Többek között a vásárhelyi necc csipkét, a kunhímzést, valamint Putnokon a gömöri csomóshímzést csodálta meg, míg Terényben a hunnia csipke történetét hallgatta meg. Az említett helyekre természetesen ő sem üres kézzel érkezett: egy pár szegedi papucsot mutatott meg az érdeklődőknek.

Szegedma Hírportál
kb. egy éve

Nem mindennapi kihívásra vállalkozott Őze Erzsébet.
KLIKK: <http://szegedma.hu/?p=724723>

Több mint ezer kilométert gyalogolt a szegedi ápolónő + F...
A szegedi Őze Erzsébet nagy döntést hozott tavasszal: elindult az Országos Kékk...
SZEGEDMA.HU

62 2 3